

Кулачинська М. В.

*студентка 2-го курсу факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ІНСТИТУТ АДВОКАТУРИ І ДЕРЖАВНА ВЛАДА: ЇХ ВЗАЄМОВПЛИВ

адвокатура є правовим інститутом, покликаним на професійній основі забезпечувати захист прав, свобод та інтересів фізичних та юридичних осіб. адвокатура – це не державна структура, не громадська організація, а структура громадянського суспільства. а значить, ніяких державних функцій вона виконувати не повинна. це професійне об'єднання юристів, на добровільній основі, які вступили в адвокатуру з єдиною метою: служіння людям у формі надання юридичних послуг.

роль єдиного незалежного професійного правозахисного інституту, який покликаний захищати права і свободи, представляти законні інтереси особи в державних владних структурах на закріплених Законом України «Про адвокатуру» принципах верховенства закону, незалежності, демократизму, гуманізму і конфіденційності, реалізується адвокатурою в складній системі правовідносин.

у первісних проектах закону про адвокатуру в числі її завдань пропонувалися до прийняття і такі, як сприяння у зміцненні законності та правопорядку. однак такі задачі відносяться до функцій самої держави, для здійснення яких їм створюється відповідний апарат-правоохоронні органи, оплачувані державою.

сприяти цим органам у виконанні ними власних функцій по зміцненню законності як незалежний від держави орган і, більш того, покликаний в кінцевому підсумку стояти на стороні громадянина, а не держави, яка переслідує цього громадянина, адвокатура не може в силу своєї юридичної природи. а держава не має права зобов'язувати її виконувати таке завдання, тобто бути своєрідним державним агентом зі сприяння правоохоронним органам у зміцненні законності.

держава і адвокатура повинні співвідноситися між собою як рівноправні суб'єкти. у законодавстві про адвокатуру недвозначно визначено, що адвокатура не підпорядкована державі і його органам.

однак говорити про повну автономність існування інституту адвокатури в нинішній державі буде неправильно.

таким чином можна зробити висновок про існування та розвитку «зон» взаємних обов'язків один до одного, тобто держави по відношенню до адвокатури і навпаки, а також необхідності визначити «точки дотику» їх взаємних інтересів. однак такі обов'язки та інтереси слід вважати заснованими скоріше на партнерському рівності сторін, ніж на адміністративних засадах підпорядкованості та звітності адвокатури перед державою.